

La deessa nua - Emili Olcina

Emili Olcina ha pres tots els elements de la novel·la policíaca i els ha donat una volta de rosca amb una barreja de respecte escrupulós, afany transgressor i hiperrealisme. No es tracta d'oferir epígons comercials, ni bromes privades per a iniciats, sinó de dur el gènere a l'expressió més despullada i, per tant, més personal. Si hi ha una noia, per exemple, és una deessa nua ni que vagi vestida; si hi ha un majordom, ha tret les oposicions a notaria; si el detectiu ha de demanar ajuda, ho fa a un paleontòleg dotat d'unes capacitats per a la deducció i el raonament que no van tenir ni Sherlock Holmes i Auguste Dupin junts.

Fet i fet, si a *La deessa nua* hi predomina el diàleg per damunt de la narració és per les mateixes raons que predomina a l'obra de Sòcrates: és el tipus de text que permet el lluïment argumentatiu dels personatges. Emili Olcina no basteix un enigma vertiginós perquè una ment freda el resolgui a l'últim capítol, sinó que la ment freda és l'autèntic protagonista, ja des de la primera pàgina, i la seva eficàcia a l'hora de separar les aparences de la realitat és només comparable a la seva supèrbia, d'altra banda ben fonamentada. Una de les seves frases: "No té ni cap ni peus, però és d'una lògica irrefutable".

La noia de la novel·la, d'altra banda, només es pot comparar a altres personatges olcinians, creats no tant per assolir versemblança sinó per il·luminar en diagonal alguna de les formes obscures de la matèria o de les elucubracions de l'autor. De la mateixa manera, al llibre no hi ha erotisme, sinó sexe transcendental, igual com no hi ha un desenllaç a l'ús, sinó un capítol que s'inicia amb una teoria del desenllaç i que es clou amb la frase següent: "Altres continuaran escrivint novel·les detectivesques". En definitiva, un llibre que pertany a aquest estrany i recomanable gènere que practica Emili Olcina, en què el pensament no està al servei de la narració, sinó a la inversa.